

Τι μας μαθαίνει η κοίμηση και η μετάσταση της Θεοτόκου

/ Γνώμες

- Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πισιδίας κ. Σωτηρίου

Στο Συναξάριον της Εορτής της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου αναγράφεται μία συγκινητική σκηνή. Η Θεοτόκος, σε ηλικία περίπου 50 ετών, μετά το ουράνιο μήνυμα που έλαβε, ότι σε τρεις ημέρες θα αναχωρήσει για τον ουρανό, κάλεσε στο σπίτι της τους συγγενείς και γείτονες για να τους το αναγγείλει και να τους αποχαιρετήσει. Ήταν κάτι ξαφνικό, που οι άνθρωποι δεν το περίμεναν, και, όπως ήταν φυσικό, ξέσπασαν σε θρήνους και κλάμματα. Τότε η Παναγία άρχισε να τους παρηγορεί λέγοντας ότι θα περισκέπει και εποπτεύει όχι μόνον αυτούς αλλά και όλο τον κόσμο. Όπως και έγινε, καθώς αυτό καταφαίνεται από τις αναρίθμητες ευεργετικές επεμβάσεις της Παναγίας μας σε πονεμένους ανθρώπους, που επικαλέσθηκαν τη βοήθειά της.

Πράγματι η Παναγία Μητέρα είναι το πρόσωπο, μετά Θεόν, που μπορεί να παρηγορήσει καλύτερα από κάθε άλλον, όσους βρίσκονται σε πόνο και θλίψη και

ειδικότερα τους πενθούντες από τον αποχωρισμό αγαπητών τους προσώπων. Η Παναγία μας, που πόνεσε όσο καμμία μάνα βλέποντας τον Υιόν της να οδυνάται πάνω στο Σταυρό, καταλαβαίνει την θλίψη κάθε μάνας που στερείται το παιδί της, πρόωρα πολλές φορές, ή και άλλους που στερήθηκαν γονείς, συζύγους, συγγενείς και φίλους.

Ίσως σκεφθεί κανείς ότι η Παναγία είχε ξεχωριστή χάρη από το Θεό και άντεξε. Και επί πλέον η Θεοτόκος ήξερε, ότι ο Υιός της ήταν ο Υιός του Θεού, ό,τι και να Του έκαναν δεν θα κυριαρχούσε επάνω Του ο θάνατος και τελικά θα έβγαине Νικητής. Σωστό είναι αυτό.

Όμως κι εμείς έχουμε διαβεβαιώσεις για το ότι το αγαπημένο μας πρόσωπο δεν χάνεται. Η ψυχή του, ως πνεύμα, ζει αιώνια. Και μετά τον αποχωρισμό της από το σώμα συνεχίζει να ζει και να αισθάνεται όπως πρώτα, και έχει πλήρη συνείδηση της υπάρξεώς της. Διατηρεί τις μνήμες της. Εφόσον, ενωμένη με το σώμα της, έλαβε το Άγιο Βάπτισμα, αγιάσθηκε, ενώθηκε με τον Χριστό και την Αγία Εκκλησία Του. Όσο ζούσε η ψυχή ενωμένη με το σώμα εδώ στη γη ανήκε στην “Στρατευομένη” Εκκλησία. Μετά, όμως, τον προσωρινό χωρισμό της από το σώμα, μετατέθηκε στην ουράνια “Θριαμβεύουσα” Εκκλησία. Εδώ στη γη αγωνιζόμαστε, τραυματιζόμαστε, υποφέρουμε από αρρώστιες και αναρίθμητες θλίψεις. Στην ουράνια Θριαμβεύουσα Εκκλησία, όσοι έζησαν με πίστη και μετάνοια, απολαμβάνουν το βραβείο της νίκης, καθώς ολοκλήρωσαν με επιτυχία τον επίγειο αγώνα τους. Έτσι, “έάν τε ζῶμεν έάν τε αποθνήσκωμεν τοῦ Κυρίου έσμέν” (Ρωμ. 14,8).

Αν κανείς βυθισμένος στο πένθος του ισχυριστεί: Καλά, η ψυχή του αγαπημένου μου προσώπου είναι εκεί αναπαυμένη, αλλά εγώ το αποχωρίστηκα και δεν το βλέπω πλέον, ας σκεφθούμε τα εξής. Ο σύνδεσμος των μελών της στρατευομένης και θριαμβεύουσας Εκκλησίας δεν διακόπτεται. Εφόσον όλοι οι βαπτισμένοι χριστιανοί είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό, είμαστε δια του Χριστού και μεταξύ μας ενωμένοι. Αυτό φαίνεται ολοκάθαρα στην επικοινωνία μας με τους Αγίους της Εκκλησίας που βρίσκονται στην θριαμβεύουσα Εκκλησία. Σε ποικίλες ανάγκες μας επικαλούμαστε τη βοήθειά τους • αυτοί μας ακούουν, πρεσβεύουν στο Θεό για μας και λέμε μετά: «ο Άγιος έκανε το θαύμα του»! Αν δεν μπορούσε να μας ακούσει, προς τι η Εκκλησία διδάσκει για την αξία των πρεσβειών της Παναγίας και των Αγίων; Επομένως, όπως οι ψυχές των Αγίων ακούουν τα λόγια που τους απευθύνουμε, έτσι και οι ψυχές των προσφιλών μας, δια της χάριτος του Θεού, χαίρονται όταν προσευχόμαστε γι’ αυτούς.

Ειδικότερα, ενωνόμαστε με τα προσφιλή μας πρόσωπα που βρίσκονται στον ουρανό, κατά την θεία Λειτουργία. Στην Αγία Πρόθεση, ο Ιερέας όταν προσκομίζει

το πρόσφορο, βγάζει μερίδες, μετά από της Παναγίας και των Αγίων, και για κάθε έναν από τους ζώντες και κεκοιμημένους, των οποίων τα ονόματα του έδωσαν οι πιστοί. Έτσι, εκεί γύρω από τον Χριστό βρίσκεται ολόκληρη η Μία του Χριστού Εκκλησία με παρόντες όλους τους πιστούς που ζουν είτε στη γη είτε στον ουρανό. Μετά δε τον καθαγιασμό και την θεία Μετάληψη, ο Λειτουργός ενώνει στο Άγιο Ποτήριο, μαζί με το Άγιο Σώμα του Χριστού, και τις μερίδες της Παναγίας και των Αγίων, αλλά και τις μερίδες των πιστών ζώντων και κεκοιμημένων. Έτσι μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ερχόμαστε σε κοινωνία και με τα προσφιλή μας πρόσωπα που βρίσκονται στον ουρανό και χαίρονται και παρηγορούμαστε κι εμείς κι εκείνοι, όπως μας βεβαιώνει η Εκκλησία μας. Και να μη ξεχνούμε: όπως εμείς προσευχόμαστε από τη γη για τα αγαπημένα μας πρόσωπα που βρίσκονται στον ουρανό έτσι κι εκείνα προσεύχονται για μας. Έτσι μέσω των δεήσεών μας προς τον Θεό διατηρούμε τον μεταξύ μας σύνδεσμο.

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, το θέμα της αντιμετώπισης του πόνου του αποχωρισμού των προσφιλών μας είναι τεράστιο. Από έλλειψη χρόνου, ας κλείσουμε με μερικές μόνον επισημάνσεις Πατέρων της Εκκλησίας μας στο θέμα αυτό:

- **Από τον αποχωρισμό της ψυχής από το σώμα δεν εξαιρείται κανένας. Ας είμαστε προετοιμασμένοι.**
- **Στον αποχωρισμό προσφιλούς μας προσώπου είναι φυσικό να πονέσουμε, αλλά να μη φθάνουμε σε υπερβολική λύπη, όπως οι μη χριστιανοί που δεν ελπίζουν πουθενά (βλ. Α' Θεσ. 4,13).**
- **Ο Θεός καλεί τον κάθε άνθρωπό κοντά Του στην καλύτερη, γι' αυτόν, ώρα της ζωής του, αποβλέποντας στο συμφέρον της ψυχής του. Εμείς αυτό δεν μπορούμε να το καταλάβουμε.**
- **Ο αποχωρισμός της ψυχής από το σώμα δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή της αληθινής ζωής.**
- **Μια μέρα όλοι θα συναντηθούμε στον ουρανό, και τελικά, αφού οι ψυχές μας ενωθούν με τα αφθαρτοποιημένα πλέον σώματά μας, θα ζούμε όλοι μαζί, αιώνια, στη χαρά της βασιλείας του Θεού. Αμήν.**